

[Finansministeren.]

søge at sprede Pessimisme i den danske Befolkning. Vi tror ikke, at det er Pessimismen, som paa bedste Maade fører os over Vanskelighederne; vi tror, at den bedste Maade at føre over Vanskelighederne paa er, at man ikke taber Troen og Humøret, men arbejder, saa godt det er muligt, i den Økonomi, hvor man er blevet sat til at arbejde. Jeg er ganske sikker paa, at det ogsaa vil blive det bedste for den danske Befolkning, hvis vi skal ind i mørkere Forhold — og der er jo adskillige Ting, der kan tyde derpaa.

Det er naturligvis ingen Skade til, at man her paa Rigsdagen drøfter disse Spørgsmaal. Men at skabe politisk Panik paa en økonomisk Situation, som ingen kan se i Øjeblikket, det er ikke til Gavn for vort Folk; og de Politikere, som ønsker at benytte en saadan Fremgangsmaade til at skabe Pessimisme i vort Folk, skader Folket mere, end de maaske selv aner.

Udenrigsministeren (P. Munch): Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Hans Nielsen) har spurgt mig om Muligheden af at uddybe det System af Voldgiftstraktater, vi har, paa saadan Vis, at man i højere Grad end hidtil kunde anvende lignende Regler, som findes i den dansk-franske Voldgiftstraktat. Jeg kan dertil svare, at denne Traktat er jo den videstgaaende, vi har, og derfor i særlig Grad har det danske Styres Interesse, svarende til hele den Opfattelse, vi bestandig har haft af vor Stilling i Voldgiftsspørgsmaalet. Derfor vil ogsaa den nuværende Regering være meget opmærksom overfor enhver Mulighed, der maatte frembyde sig for at inddrage andre Stater i dette System end dem, der hidtil har været villige dertil.

Jeg har dernæst nogle Ord at sige i Anledning af de Udtalelser, der fremførtes af de to ærede Ordførere for det konservative Folkeparti og for Partiet Venstre, og som tog Sigte paa Vilkaarene udadtil. Begge de ærede Ordførere samlede deres Tale om de daarlige Tider, som de venter, og de særegne Vilkaar, som dette efter deres Mening vil kunne bringe den nuværende Regering, mindre blide Vilkaar, end Regeringen menes at have haft hidtil.

Den, der saa mørkest, i hvert Fald brugte de allermoste trøstesløse Ord om den nuværende økonomiske Stilling, var den ærede Ordfører for Venstre. Men i de Udtalelser, han fremsatte, fremkom der, i hvert Fald saa vidt jeg har forstaaet,

ingen Opfordring med Hensyn til Forholdene udadtil, saa jeg har ikke i disse Henvendelser noget direkte at tage Stilling til.

Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti saa maaske knap saa mørkt paa Stillingen, men den ærede Ordfører kom i hvert Tilfælde delvis ind paa at give Anvisninger paa, hvad der kunde gøres med Hensyn til vor Stilling overfor andre Magter til Gunst for den danske Økonomi. Det blev dog ved Antydningerne.

Det almene Feltraab, under hvilket han samlede sine Udtalelser, var Kravet om en smidigere Handelspolitik. Hvis dette kun er en Opfordring til med Aarvaagenhed at følge Begivenhederne og at vise Beredvillighed til paa ethvert Tidspunkt at tilpasse Danmarks Holdning efter de virkelige Forhold i de Lande, der omgiver os, ja, saa kan jeg sige, at jeg ingenlunde er uenig med det ærede Medlem. En saadan Opfordring vil Ministeriet til enhver Tid bestræbe sig for at følge. Hvis det ærede Medlem ved sin Tale om en smidigere Handelspolitik tænkte paa bestemte Skridt, bestemte Handlinger, som han foreløbig ikke har angivet, ja, saa kan vi fornuftigvis ikke tage Stilling dertil, før bestemte Opfordringer maatte fremkomme.

Jeg tilføjer imidlertid, at der vel i den ærede Ordførers Udtalelser var visse Antydninger, men om disse maa jeg sige, at jeg har ikke i dem fundet Udgangspunkt for Forandringer i den Holdning, som Ministeriet hidtil har indtaget i disse Spørgsmaal. Jeg tror ikke, de Antydninger af Raad, der her fremkom, virkelig er anbefalelsesværdige.

Det ærede Medlem mente, saa vidt jeg forstod ham, at vi skulde skride til, maaske allerede burde være skredet til, at tage en Voldgiftssag med Tyskland om Mestbegunstigelsesspørgsmaalet. Jeg for min Del afviser ikke den Mulighed, at der ogsaa paa handelstraktatmæssige Omraader kan blive Tilfælde, hvor en Voldgiftssag vil være rimelig, og hvor det vil være klogt at skride til at føre en saadan Sag. Men som hele dette Forhold hidtil har ligget, kan jeg ikke mene, at der vil være Klogskab i under den nuværende Situation at gaa dertil.

Der synes at herske den Forestilling, at en Voldgiftsafgørelse af Spørgsmaal af denne Beskaffenhed er noget, der kan ske hurtigt. Dette er en Misforstaaelse. Behandlingen af Voldgiftsspørgsmaal i udviklede Sager af stor økonomisk Rækkevidde vil altid tage en rum Tid; at dette ikke mindst